

сприяє покращенню якості життя українських громадян та зменшенню нерівностей у суспільстві [3].

Соціально-економічний розвиток України в контексті євроінтеграції під час війни також сприяє зміцненню безпеки та стабільності в регіоні. Запровадження європейських стандартів у сфері безпеки, правосуддя та боротьби з корупцією сприяє зниженню ризиків і загроз, а також підвищує довіру іноземних інвесторів та партнерів.

Україна активно співпрацює з Європейським Союзом у рамках різних ініціатив та програм. Ці спільні зусилля сприяють розбудові демократичних інституцій.

Крім того, євроінтеграція надає Україні можливість відкрити нові ринки збуту для своїх товарів та послуг. Залучення до європейського економічного простору допомагає розширити можливості експорту, залучити іноземні інвестиції та підвищити конкурентоспроможність українських компаній на міжнародному рівні. Це стимулює розвиток підприємництва, створення нових робочих місць та збільшення доходів населення.

Отже, в Україні стає вельми важливим пріоритетне розглядання таких цілей розвитку, як подолання бідності, гарантування гідної праці та економічного зростання, промислового розвитку, інновацій та інфраструктури, не дивлячись на те, що за мирних часів основними пріоритетами розвитку в Україні були відповідальне споживання і виробництво, якісна освіта, захист та відновлення екосистем, доступна та чиста енергія, скорочення нерівностей, промисловість, інновації та інфраструктура.

Список використаних джерел

1. Мельник В. В. Соціальні і економічні аспекти забезпечення збалансованого екологоекономічного розвитку в Україні. *Економіка і суспільство*. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/16_ukr/26.pdf

2. Сайт Міністерства юстиції. URL: <https://minjust.gov.ua/eurointergration>

3. Урядовий портал. Реформа інфраструктури. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/ekonomichne-zrostannya>

4. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>

УДК 332

Щербініна С.А., к.е.н.

*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ ЖИТЛОВОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ

Енергоефективність виступає одним із критеріїв якості функціонування національної економіки та її сталого енергетичного розвитку, що ставить перед Україною нові економічні й технологічні виклики, які потребують проведення реформи енергоефективності в усіх сегментах національної економіки. Результатом цього має стати побудова ефективної системи регуляцій, інституцій та інструментів забезпечення енергоефективності економіки та її складових, а також створення міцного підґрунтя для сталого майбутнього країни.

Енергоефективність житлового сектора України можна розглядати як результат досягнення оптимального рівня енергетичних потреб житлових будинків з використанням меншої кількості енергії, включаючи розумне споживання й упровадження сучасних енергоефективних технологій, що створює комфортні умови проживання людей. Для забезпечення енергоефективності житлового сектора України потрібний процес створення та підтримання умов виникнення й відтворення економічних ефектів від використання енергоресурсів, ефективних енергозберігаючих технологій.

Потенціал енергоефективності слід розглядати як комплекс ресурсів, можливостей та інструментів, що може бути використаний для зменшення витрат енергоресурсів у житлових будинках при одночасному забезпеченні оптимального рівня комфорту для проживання населення, а також як сукупність об'єктних і суб'єктних складових.

Об'єктні складові потенціалу енергоефективності пов'язані з матеріальною формою потенціалу житлового сектора. Вони споживаються й відновлюються в такій чи інакшій формі в процесі життєвого циклу будівлі. До них належать: житловий фонд (сукупність усіх житлових приміщень незалежно від форми власності), інфраструктура житлового сектора (будь-який об'єкт, який перебуває в державній чи приватній власності та надає або розподіляє послуги в інтересах населення, такі як водопостачання, водовідведення, енергопостачання, теплопостачання), енергоефективне обладнання й матеріали (для впровадження заходів щодо ефективного використання енергетичних ресурсів та енергозбереження), енергоресурси, що споживаються в житловому секторі (природний газ, електроенергія, теплоенергія тощо).

Суб'єктні складові пов'язані із суспільною формою їх прояву, вони формують передумови й фактори (загальноекономічні, загальногосподарські, соціальні, екологічні, технічні, нормативно-правові) щодо раціонального використання об'єктного потенціалу житлового сектора України.

До суб'єктів потенціалу житлового сектора України, що визначають процеси управління, фінансування, експлуатації, відносять: центральні органи влади, органи місцевого самоврядування, міжнародні фінансові організації, агентства з розвитку, банки та інші фінансові установи, комунальні підприємства, ОСББ, домогосподарства. Реалізація наявного об'єктного й суб'єктного потенціалу організаційно-економічного забезпечення енергоефективності житлового сектора України потребує системного вдосконалення діючої системи управління соціально-економічним розвитком країни.

На національному рівні забезпечення енергоефективності житлового сектора можна визначити як сукупність політичних, економічних, соціальних, екологічних та інших дій, спрямованих на реалізацію реформи енергоефективності з урахуванням кращих практик європейських країн.

На регіональному рівні забезпечення енергоефективності житлового сектора можна визначити як сукупність форм і методів реалізації заходів з енергоефективності відповідно до положень національного законодавства з урахуванням регіональних особливостей.

На муніципальному рівні забезпечення енергоефективності житлового сектора може бути подано як сукупність завдань з урахуванням локальних особливостей житлового сектора (моніторинг енергоспоживання, планування впровадження заходів з підвищення енергоефективності, залучення джерел фінансування, контроль за ефективністю, упровадження заходів, кадрове забезпечення, мотивація ощадного енергоспоживання).

Результативність забезпечення енергоефективності житлового сектора України визначається низкою параметрів, а саме: оптимальним співвідношенням результатів діяльності (споживання) й енергетичних витрат; здатністю житлового сектора використовувати свій енергетичний потенціал; структурою енергоспоживання житлового сектора України та рівнем задоволення потреб споживача (населення) енергоресурсами. Кожна із зазначених вище складових має проблеми та невирішені питання на різних рівнях управління. Неefективна структура імпорту енергоресурсів і нераціональне використання енергоресурсів перешкоджає отриманню оптимального співвідношення продуктивності (споживання) та енерговитрат на національному рівні. Скорочення світових запасів вичерпних природних енергоресурсів, які складають основу енергетичного балансу України, зокрема нафти, вугілля й природного газу, викликає постійне збільшення їх вартості. Питання нераціонального використання енергоресурсів ускладнюються застосуванням застарілих технологій, високим рівнем зносу основних фондів, а також витрат на виробництво. У той же час ефективність використання енергоресурсів має прямий вплив на

показники, що характеризують конкурентоспроможність та ефективність національної економіки, а отже, і держави в цілому.

На регіональному рівні взаємозв'язок між витратами енергоресурсів та споживанням пов'язаний із труднощами визначення ефективності використання енергоресурсів і багатокритеріальністю визначення об'єктів управління енергоефективністю в житловому секторі. Успішному впровадженню політики з енергоефективності в житловому секторі на регіональному рівні часто перешкоджає відсутність даних для розроблення відповідних показників, щодо яких енергоефективність може бути адекватно оцінена. Управління енергоефективністю в житловому секторі є складним завданням, котре полягає в досягненні оптимальної економії енергії з енергетичної, економічної та екологічної точок зору.

Важливою складовою результативності організаційно-економічного забезпечення енергоефективності житлового сектора України є рівень задоволення потреб споживачів (населення) енергоресурсами.

Забезпечення балансу економічних інтересів виробників (постачальників) продукції, постачальників послуг та їх споживачів передбачає, з одного боку, встановлення достатньо економічно обґрунтованих тарифів на житлово-комунальні послуги, а з іншого, врахування економічних можливостей споживачів – рівень платоспроможного попиту.

Недостатність інформування широких верств населення щодо необхідності ефективного та ощадливого споживання паливно-енергетичних ресурсів також зменшує ефективність забезпечення енергоефективності житлового сектора України на рівні регіону.

Таким чином, методологічним базисом дослідження житлового сектора національної економіки з позицій організаційно-економічного забезпечення енергоефективності його функціонування є концепція сталого розвитку, що сприяє забезпеченню збалансування розвитку економічних, соціальних і екологічних систем. У той же час, забезпечення енергоефективності житлового сектора України є вагомою частиною реалізації концепції сталого енергетичного розвитку України, що має бути спрямований на задоволення енергетичних потреб місцевого населення без шкоди для майбутніх поколінь.

Список використаних джерел

1. Денисюк С. П., Таргонський В. А. Сталий розвиток енергетики України у світових вимірах. *Енергетика: економіка, технології, екологія*. 2017. № 3. С. 7-31.
Giacomo Di Foggia Energy efficiency measures in building for achieving sustainable development goals. *Heliyon*. 2018. Vol. 4, Issue 11.

УДК 330

Ярмухаметова В.В., студентка

*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Національна економіка - це структурно і організаційно єдина система взаємозв'язаних галузей і сфер діяльності людей, якій властива відповідна пропорційність, взаємозумовленість розміщення на території, обмеженій державними кордонами. Національна економіка є продуктом певних історичних процесів і періодів, оскільки становлення її здійснюється досить тривалий час. Національна економіка містить такі сфери: матеріальне й нематеріальне виробництво, а також невиробничу сферу.

Стрижнем національної економіки є матеріальне виробництво, тому що саме тут створюються необхідні для суспільства засоби виробництва й предмети споживання.

Економічний розвиток це не лише про гроші та підвищення загального добробуту громадян. Звичайно, якісне покращення рівня життя є кінцевою метою трансформацій, однак шлях для досягнення цієї мети є комплексним, а методи, подекуди, – не такими очевидними.